

[Grethe Fenger Møller]

forbruget, at fremme den private opsparring, og det lykkes, vi får en markant forbedring af betalingsbalancen.

Vi har også siden november haft pæne handelstal, og i første kvartal i år havde vi et pænt overskud. Vi kan som sagt regne med et væsentlig mindre underskud på betalingsbalancen i år, end vi oplevede i 1985 og 1986. Så også på dette område har genopretningspolitikken virket.

Hvad er der sket, medens regeringen har gennemført barske, men også nødvendige initiativer? Ja, Socialdemokratiet har siddet mageligt tilbagelænet med hænderne i skødet. Det har ikke kunnet kritisere regeringen for den stigende arbejdsløshed. Hr. Svend Auken prøver ganske vist på det.

Derimod er Socialdemokratiet begyndt at bruge megen tid på at bekymre sig om betalingsbalanceunderskuddet. Indimellem har det undret mig, for vi har jo altid tidligere hørt, hvor væsentligt det var for Socialdemokratiet, at man bekæmpede arbejdsløsheden, og de forventninger, man havde til en borgerlig regering, var jo nok, at den ville prioritere underskuddet på betalingsbalancen højere og være ligeglad med arbejdsløsheden. Men nu hører vi, hvordan Socialdemokratiet og SF jamrer over betalingsbalanceproblemet, samtidig med at de ikke vil støtte regeringens forslag til at fremme opsparringen gennem kartoffelkuren.

Vi kan også høre både Socialdemokratiet og SF berette om, hvor asocial regeringens politik er. Det passer bare ikke. Der har aldrig været så mange i arbejde som i dag. Der er færre ledige, end da regeringen tiltrådte, og i 1986 var der 50.000 færre familier, der modtog bistandshjælp, end i 1982.

Nu har Socialdemokratiet og SF i fem år rettet voldsomme beskyldninger mod regeringens socialpolitik, og jeg synes, det må være på tide, at man kommer med dokumentation for disse uhyrlige postulater. Hvor findes de tal, der beviser, at der i dagens Danmark er flere sociale tilfælde end for fem år siden? Det synes jeg at jeg har krav på et klart svar på.

Fra oppositionens side hører man ofte om de gigantiske besparelser, regeringen har gennemført. Vi hørte også hr. Svend Auken sige nu, at sundhedssystemet og socialsystemet på det nærmeste er slået itu. Det er ikke rigtigt, for hvis man læser den seneste budgetrede-

relse, der er kommet fra Finansministeriet, ser man, at der rent faktisk har været en vækst i de sociale udgifter fra 1984 til 1985 på 5 pct. og fra 1986 til 1987 på 3 pct.

Det fremgår også af budgetrede-gørelsen, at antallet af pladser i både daginstitutioner og dagpleje har været voksende, at indtægtsgrænsen for fuld forældrebetaling samtidig er blevet betydeligt forhøjet, hvilket har medført lettelse for lav- og mellemindkomstbørnefamilierne. Det fremgår også af budgetrede-gørelsen, at de midler, der anvendes til sygehuse og sundhed, bestemt ikke er blevet skåret ned under den nuværende regering, og i 1987-budgetterne stiger disse udgifter med 2,5 pct.

Regeringen er nået langt med sin genopretningspolitik, men det drejer sig jo ikke bare om økonomi. Det drejer sig også om initiativer med langsigtede perspektiver. Vi har fået gennemført en skattereform, en gymnasireform, programmer for forskning og teknologi, en delpensionsreform, en førtidspensionsreform og TV 2, som delvis vil være reklamefinansieret. Det er ting, der peger fremad. Storebæltsbroen synes vi også er et væsentligt skridt.

Vi synes også, det er meget væsentligt, at vi nu efter mere end 20 års ofte usandsynlig følelsesladet debat for alvor har fået taget fat på OD-problematikken. Regeringens OD-pakke gør det fordelagtigt både for virksomheder og for lønmodtagere at udforme OD-ordninger på den enkelte arbejdsplads, og jeg tror, at ordningerne vil blomstre i de kommende år.

Det er noget, vi hilser med tilfredshed i Det Konservative Folkeparti, for vi mener, at det er afgørende og væsentligt, at ejendomsretten bliver spredt til flest muligt. Vi mener også, det er godt, at lønmodtagerne får et meget nært tilknytningsforhold til den virksomhed, hvor de arbejder. Samarbejde, arbejdsglæde og trivsel vil blive større på arbejdspladserne.

Samtidig tror jeg, at den OD-ordning, der nu er kommet igennem, og som vil blive videreudbygget, vil give dødsstødet til de socialistiske tanker om en tvungen ØD-ordning, der fratager de nuværende virksomhedsejere ejendomsretten og fører dem over til centrale fagforeningsfonde, hvor lønmodtagerne ingen indflydelse har.